

Có Chúa trong đời

VVYT 17-108

Hưng ngồi tựa vào tường, đầu ngửa ra sau, chốc chốc đưa điều thuốc lên miệng hít một hơi dài. Anh ngồi như vậy cũng đã lâu. Trong khóm dứa, tiếng dế vẫn rền rĩ khiến màn đêm thêm tĩnh mịch, cô liêu. Bỗng anh vùi nửa điều thuốc trên nền cát rồi đứng lên đi vào phòng; như hai lần trước anh lên giường nhưng không ngủ được ... Thật buồn biết bao khi bị người yêu phản bội! Cảm giác chệnh vênh, lạc lõng; Hưng mím chặt môi thêm chịu đựng, ánh mắt buồn vời vợi; anh lại mở hộp lấy ra điều thuốc mới, ... hít rồi lại vút... rồi lại cho tay vào túi áo bóc hộp thuốc, rút điều khác, khum tay môi lửa ...

- Anh có yêu em không? Thu, tay chống cằm nhìn anh hỏi.

- Chúng ta đã quen hơn hai năm nay, tình yêu của anh dành cho em, em không biết sao? Hưng ngưng viết quay qua nhìn hỏi lại Thu.

Không gian trong phòng gần như chùng xuống ...

- Nhưng sao có một điều em cầu xin anh mà anh không để ý tới lời em? Thu vừa nói vừa ra vẻ hờn giận.

- Thu ạ, anh đã nói việc gì cũng được chỉ mỗi một việc theo em vô đạo(1) thì anh không thể!

- Tại sao? Thu lại ra vẻ ngạc nhiên.

- Em biết rồi đó, ba mẹ anh chỉ có mình anh sao theo em vô đạo được. Cha mẹ sợ sau này không ai thăm nom, cúng bái, nhang đèn cho, việc này không chiều em được, hãy nghĩ lại mà thông cảm cho anh, em ạ!

Hưng nói như khấn khoản cùng Thu nhưng cô một mực bảo ba mẹ cô buộc anh phải vô đạo thì mới chịu gả cô cho anh. Và rồi Thu và Hưng đành chia tay vì anh không nghe lời cha mẹ cô trở lại đạo. Thường khi Hưng cũng theo Thu đi xem lễ mỗi Chúa Nhật. Thấy cha mẹ anh rất sùng đạo

Phật, đi đâu hay tìm mua về vài quyển sách giáo lý, vài quyển truyện kể Phật giáo cho anh, biết là không thể thuyết phục được mà sẽ còn làm cha mẹ buồn phiền nên anh không thừa chuyện theo đạo cùng Thu cho dù anh yêu cô thật lòng.

Không thấy Thu đến chơi nhà nữa còn Hưng thì rầu rầu. Vẫn biết hai trẻ đang giận nhau nhưng cha mẹ anh cố hỏi để nghe chính con trai mình thổ lộ tâm tư nhưng rồi thế nào anh cũng lặng thinh. Từ đó ai nhắc đến đạo Công giáo, anh bỏ đi nơi khác. Cũng từ đó anh đâm ra khó tính lúc thì xem Thu như thù địch, lúc thì lại bảo Thu là kẻ đáng thương. Anh vẫn không hiểu sao chỉ có chút việc như thế mà Thu đòi chia tay.

Bà Hải, mẹ Hưng đọc được tính của con trai mình, đã hết sức khuyên lơn. Những đêm anh một mình ngồi trầm ngâm với điều thuốc, bà cũng đứng ngồi không yên. Bên rèm cửa phòng, bà dõi theo sợ anh quẫn trí mà làm điều không hay.

Bên nhà, Thu cũng thao thức. Cô liêu chia tay Hưng để mong muốn ép anh vào ý định của mình. Cô tin mà phò thác tình yêu ấy trong Chúa. Cô biết Hưng yêu cô bởi không những cùng đi xem lễ mà anh còn học kinh và đọc Kinh Thánh nữa. Duy chỉ mỗi một việc vô đạo mà anh từ chối; anh sợ làm cha mẹ anh buồn nhưng nếu anh là Kitô hữu thì vẫn phụng dưỡng cha mẹ thì sao gọi theo đạo Công giáo là bất hiếu được. Tuy nhiên cô vẫn lo sợ mất anh bởi tính anh thẳng thắn và rất tự ái.

Một tháng sau lấy lại tâm trí, Hưng hối hận vì bao công việc ở cơ quan đã bị trì trệ nhưng rồi anh sắp xếp mọi việc đều ổn thỏa nhanh chóng. Có lúc anh suy nghĩ vì sao công việc anh giải quyết nhanh chóng suôn sẻ, thuận lợi đến vậy. Anh còn nhớ có lần may mắn thoát nạn vào một buổi sáng khi trên đường đến cơ quan, lúc vừa qua khỏi ngã tư, suýt bị một thanh niên đụng trực diện nhưng anh tránh khỏi, hoàn hồn anh còn nghe lúc ấy như có một bàn tay vô hình mạnh mẽ xô người thanh niên đó ngã xuống đường. Anh cảm nhận có Chúa ở bên che chở cho.

Còn Thu, luôn tìm cách hỏi thông tin của Hưng từ những người quen. Một chiều trên đường về nhà, cô mừng rỡ hay tin Hưng vừa xin vào tham

dự lớp giáo lý dự tòng và hôn nhân ở một giáo xứ nhỏ.

Giận Thu bao nhiêu anh lại càng mong học bấy nhiêu. Anh quyết tìm hiểu vì sao Thu bỏ anh chỉ vì anh không trở lại đạo? Thầy hướng dẫn lớp giáo lý ngạc nhiên khi thấy anh đến lớp học một mình trong khi mọi người đều có đôi. Dần dần anh lấy lại phần nào niềm vui. Lớp học thiết thực và sinh động, vị linh mục trẻ và một giáo lý viên đứng tuổi tận tình chia sẻ. Chắc có lẽ lời Thu nói làm anh suy nghĩ và bằng mọi cách anh muốn được có câu giải đáp qua những gì thắc mắc hơn nữa vì sao Thu bỏ anh mà luôn bảo đạo Công giáo là đạo tình yêu, yêu thương hết mọi người? Ngày “tốt nghiệp” ai ai đều vui vẻ, nhìn thái độ, nét mặt mới thấy anh có niềm tin nơi Chúa. Thu âm thầm đến dự, nép mình sau một thân cây to để nghe anh phát biểu. Tuy sợ Hưng còn giận nhưng trong lòng cô thì hết sức mừng vui khi thấy anh thay đổi nhiều. Nay muốn quay lại với anh mới là một nỗi khó nhưng cô vẫn một lòng trông cậy ở Chúa. Chính vì biết Hưng yêu nên mới liều nói chia tay chứ Thu nhớ anh lắm.

Sáng sớm hôm ấy, mây từ đâu ùn ùn kéo tới, rồi mưa đổ xuống... Người đi đường vội tấp vào lề tìm nơi trú. Thu cũng nhanh chân bước vào mái hiên trước một dãy phố; cô đứng vẫy cổ áo ướt thì có ai đó chìa cho cô chiếc khăn. Nhìn bàn tay to khỏe, vẻ quen quen ngày nào, đoán ngay là Hưng, quá cảm động cô ôm chầm lấy anh trước sự tò mò của bao người đi đường. Hưng cũng xúc động không kém, cả hai xiết chặt tay như sợ phải xa nhau lần nữa. Tình yêu của họ nung nấu trở lại. Thế là những cuộc hẹn hò là niềm tâm sự trong những ngày tháng xa cách.

Thấm thoát họ đã xây dựng hạnh phúc được hai năm. Niềm vui nhân đôi khi ba mẹ Hưng tham dự ngày rửa tội của đứa cháu trai đầu lòng. Anh rung rung cảm ơn Chúa đã ban cho anh trọn vẹn niềm yêu thương hạnh phúc. Thu là con dâu ngoan đã làm hài lòng cha mẹ chồng, cô quan tâm đến cả việc thờ phượng, ngày giỗ kỵ trong gia đình chồng vì thế mà ba mẹ Hưng ưng ý và càng ngày càng nghe gần gũi hơn với đạo Công giáo. Mỗi tối,

hai vợ chồng không quên đọc kinh cầu nguyện trong phòng riêng. Đối với Hưng, quyển Kinh thánh giờ là bạn đồng hành.

Mùa Giáng Sinh lại về trong lạnh giá nhưng Hưng nghe ấm áp vô cùng cũng bởi anh đã tìm về bên Chúa chính vào ngày Ngôi Hai xuống trần. Và hôm nay Lễ Kính Thánh Gia; đứa con thứ hai của anh tươi vui trong tà áo cưới sánh vai với chú rể cũng vừa là một Kitô hữu lần bước vào nhà thờ ...

Hưng tỉnh giấc khi con sáo trong lồng treo trước cửa cất tiếng hót líu lo. Anh không còn vội vã đến cơ quan như mọi ngày nữa mà dậy sớm đi lễ. Ngày mà anh mong ước dành nhiều thời gian hơn được ở bên Chúa giờ đã đến. Anh tin có Chúa trong đời nên anh đã vượt mọi gian khổ mà có được mái ấm ngày hôm nay. Ngoài việc chăm sóc cây cảnh; anh thường ngồi lại bên góc phượng tìm đọc Lời Chúa.

Nắng đã lên cao tỏa sáng khắp vườn nhà. Trong bếp, Thu loay hoay lo nấu bữa cơm thịnh soạn để cùng vui vầy với các con, cháu về thăm ông bà cha mẹ của chúng vào ngày cuối tuần.

<https://www.vanthoconggiao.net/>

